

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. N.,
E.č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zastoupen JUDr. Jan Žižlavský, advokát
AK Dvořákova 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2018, č. j. OAM-344/ZA-06-K10-PD3-R2-2010,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Faridu Alizeyovi, bytem X, se náhrada nákladů ve výši **2961 Kč**, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode nabytí právní moci tohoto rozsudku. přiznává
dne

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2018, č. j. OAM-344/ZA-06-K10-PD3-R2-2010 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že doplňková ochrana se podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neprodlužuje.
2. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ve věci již podruhé, neboť jeho prvotní rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 12. 1. 2017, č.j. OAM-344/ZA-06-P06-PD3-2010 bylo zrušeno Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 26.1.2018, č.j. 56 Az 2/2017-43 (dále také „zrušující rozsudek“) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č.j. 7 Azs 74/2018 – 48.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul vývoj statusu mezinárodní ochrany žalobce od jeho příjezdu do ČR až po podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Shrnutí dosavadního řízení až po žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 25. 5. 2016. Z této geneze vyplývá, že doplňková ochrana byla žalobci udělena rozhodnutím ze dne 1. 2. 2011 (na 18 měsíců) a prodloužena opakovaně o 24 měsíců rozhodnutím ze dne 10. 7. 2012 a 3. 7. 2014, naposledy s platností do dne 17. 8. 2016.
4. Dále žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav vyplývající zejm. z pohovoru k podané žádosti ze dne 25. 5. 2016 o prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce zejm. sdělil, že před odchodem z vlasti žil v Ghazní (město Jahury), a těsně před svým odjezdem z vlasti také v Kábulu, kde dříve pobýval i na krátké pobyty. Byl dvakrát unesen příslušníky Tálibanu a také na něho stříleli. V ČR má žalobce mnoho přátel a strýce, který bydlí v Praze.
5. Žalovaný dále shrnul závěry zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta jako nepřijatelná. Při seznámení s podklady žalobce sdělil, že situace v Jahury (Ghazní) je vážná. Má za to, že by tam byl ohrožen jeho život.
6. Žalovaný dále hodnotil ve světle aktuálních informací o zemi původu žadatele s přihlédnutím k místu jeho trvalého bydliště, a dále také ke Kábulu, kde žalobce krátkodobě pobýval. Žalovaný uznal, že bezpečnostní situace se v provincii Ghazní nezlepšila. Konflikt v Afghánistánu má proměnlivý charakter a navrátilcům může hrozit reálné riziko pronásledování či vážné újmy z důvodů, které souvisí s pokračujícím ozbrojeným konfliktem.
7. Žalovaný dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt probíhá jen v některých oblastech Afghánistánu a neprobíhá např. v Kábulu (civilní obyvatelstvo není permanentně ohroženo). Kábul je pod kontrolou centrální vlády a nevykazuje skutečné riziko porušení čl. 3 Úmluvy, neboť je jednou z nejbezpečnějších oblastí země původu žalobce (s. 9). Obecně vzato však žalovaný nepochybuje o obecně špatné bezpečnostní situaci v Afghánistánu, která se v průběhu roku 2017 a 2018 nadále zhoršovala.

8. Žalovaný dále hodnotil možnost řešit individuální situaci žalobce cestou vnitřního přesídlení. Konstatoval, že žalobce před svým odjezdem z vlasti pobýval v Kábulu, kde je situace stabilizovaná a až na dílčí události konstantní s tím, že se jedná o hlavní město, kam se navrací velké množství vnitřně přesídlených osob z jiných částí Afghánistánu. Podle čl. 8 kvalifikační směrnice tak není žalobce nezbytně odkázán ve své situaci na mezinárodní ochranu, jelikož se nepopíratelně může navrátit do hlavního města, má tam přístup k ochraně před pronásledováním a taktéž může do této části země původu bezpečně a legálně odcestovat. Pokud by z nějakého důvodu žalobce nechtěl pobývat v Kábulu, má také možnost podle zpráv o zemi původu najít účinnou ochranu i v mnoha jiných částech Afghánistánu, jako např. v Mazár-e Šarif, které je neoficiálním hlavním městem severního Afghánistánu, provincie Balch, Bamján, Dájkundí nebo Pandžšír.
9. Neexistuje žádný náznak, že by neúspěšným žadatelům či osobám dlouhodobě pobývajícím v zahraničí hrozil postih ze strany státních orgánů nebo nějaké nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalovaný dále poukázal také na rozsudek ESLP H. a B. vs. Spojené království. Obecná bezpečnostní situace v Kábulu či jiných relativně bezpečných místech v zemi původu pod kontrolou centrální vlády rozhodně nevykazuje takové znaky, že by úroveň incidentů a násilností vytvářela skutečné riziko, že by jakékoliv navrácení do této země porušovalo čl. 3 Úmluvy.
10. Dále se žalovaný zabýval konkrétními tvrzeními žalobce týkajícími se jeho důvodů pro neochotu vrátit se zpět do Afghánistánu, která dotyčný uvedl. Dospěl k názoru, že skutečnosti uvedené žalobcem nejsou relevantní stran prodloužení doplňkové ochrany. Kromě toho se ve smyslu závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku zabýval otázkou, zda žalobci nehrozí riziko tzv. naverbování ze strany Tálibanu. V tomto ohledu uzavřel, že u žalobce nelze prokázat, že by existovaly podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že by byl žalobce vystaven skutečnému a osobnímu riziku, jímž by mohlo dojít k vážné újmě. Žalobce v pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany obavy ze svého naverbování vůbec nezmínil.
11. Konečně žalovaný taktéž dovodil, že žalobce nespadá do žádné ze zranitelných skupin osob, neboť je dospělý, způsobilý a v produktivním věku bez jakýchkoliv specifických potřeb.
12. Z uvedených důvodů žalovaný žádosti žalobce opětovně nevyhověl a doplňkovou ochranu neprodloužil.

III. Žaloba

13. Ve své žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve shrnul, že žalovaný porušil jednak zásadu materiální pravdy, a jednak zejm. porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobci hrozí v případě návratu do Afghánistánu nebezpečí vážné újmy. Dále především zdůraznil, že v případě žalobce nedošlo ke změně okolností, za nichž byla doplňková ochrana udělena. V tomto ohledu odkázal především na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č.j. 7 Azs 21/2011-57.

14. K tomu dodal, že je třeba srovnat okolnosti udělení doplňkové ochrany a okolnosti dané při prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný nedostál své povinnosti zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
15. Vůbec není zřejmé, z jakého důvodu při prodlužování doplňkové ochrany žalovaný nepovažoval možnost vnitřního přesídlení za efektivní řešení problémů žalobce, zatímco nyní svůj názor zcela přehodnotil. V napadeném rozhodnutí již žalovaný tvrdí, že provincii Ghazní sice nelze pokládat za bezpečnou, nicméně žalobce má možnost přesídlit na jiné místo v Afghánistánu, kupř. do Kábulu, kde také žil.
16. Stran zjišťování skutkového stavu věci žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně pracoval s informacemi o zemi původu žalobce. Žalobce odkázal stran tvrzení o výrazném zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017-22, nebo také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č.j. 7 Azs 74/2018-48. V tomto ohledu nese napadené rozhodnutí znaky svévole.
17. K aktuální celkové situaci v Afghánistánu žalobce uvedl, že pokud se týká charakteru ozbrojeného konfliktu, odehrává se téměř na celém jeho území. Na území Afghánistánu probíhá ozbrojený konflikt ve smyslu čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice. Útoky Talibánu a ISIS představují určitý způsob boje ozbrojených skupin (odkaz na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017 – 22) a jsou nepochybně zdrojem nerozlišujícího násilí. To je podle názoru žalobce v jeho zemi původu natolik rozšířené, intenzivní a frekventované, že nelze vyloučit existenci vážného ohrožení života ani v jiných oblastech než je provincie Ghazní. Proto po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby se přesídlil do jiné části Afghánistánu.
18. Ohledně možnosti vnitřní ochrany cestou vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že je třeba zkoumat kritéria možnosti využití vnitřní ochrany (viz k tomu rozsudek NSS 5 Azs 40/2009 – 74). Podle judikatury není podstatné, kolik navrátilců se vrací zpět do Afghánistánu z Evropy (viz k tomu citovaný rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017 – 22).
19. Je nutné zabývat se bezpečností samotného přemístění žalobce, je třeba hodnotit postavení žalobce po jeho přesunu (humanitární podmínky, jídlo, hygiena, zdravotní péče, pitná voda atd.). Pokud se týká úvahy žalovaného o tom, že hlavní město Kábul je jedním z nejbezpečnějších míst v zemi, pak žalobce odkázal na zprávu Amnesty International z října 2017 Forced Back to Danger, podle níž je přesídlení ve všeobecnosti nemožné. Humanitární situace v Kábulu je špatná (zejm. podmínky bydlení a zásobování potravinami).
20. K otázce individuálních rizik žalobce uvedl, že sice je pravdou, že tuto skutečnost ve správním řízení nezmínil, nicméně poukázal na to, že jej v minulosti dvakrát unesli příslušníci Talibánu. Proto se domnívá, že je osobou ohroženou naverbováním ze strany Talibánu.
21. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalovaný správní orgán ani při nynějším rozhodování neshledal, že by v případě žalobce byly naplněny důvody pro prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany.
23. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací o zemi původu, které správní orgán v aktuálně vedeném správním řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu. Po opětovně provedeném správním řízení, v němž dle svého přesvědčení náležitě zohlednil a detailně posoudil možnost řešit individuální situaci žalobce využitím vnitrostátní ochrany, dospěl k závěru, že v případě žalobce jakožto osoby nespádající do kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, je vhodné aplikovat alternativu vnitřního přesídlení v rámci Afghánistánu, kdy jmenovaný může bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části země, vstoupit do ní a usadit se v souladu s čl. 8 kvalifikační směrnice.
24. Vzhledem k obsahu žaloby musí žalovaný opětovně zdůraznit, že ani v nejmenším nepochybuje o obecně špatné bezpečnostní situaci v Afghánistánu, která se skutečně v průběhu roku 2017 a v roce 2018 nadále zhoršovala, kdy ozbrojené střety mezi bezpečnostními složkami a Tálíbánem dosáhly v roce 2017 rekordně vysoké úrovně a pokračovaly v této míře i začátkem roku 2018. I z materiálů shromážděných správním orgánem vyplývá, že boj mezi afghánskou vládou a silami Tálíbanu se v roce 2017 zintenzivnil a způsobil vysoký počet civilních obětí, přičemž domovská provincie žalobce, to je provincie Ghazní, je podobně jako ostatní oblasti na jihovýchodě Afghánistánu problematickým regionem se silnou přítomností Tálíbanu. Podle nejnovějších zpráv i v srpnu 2018 nadále probíhaly boje afghánské vlády a radikálního hnutí Tálíbán přímo o město Ghazní, když povstalci ovládli okresy Chavádža Omarí na sever od města Ghazní a Adžrastán na západě provincie Ghazní. Žalovaný po posouzení aktuálních podkladů shledal, že tato problematická bezpečnostní situace se rovněž bezprostředně týká rovněž regionu, kde měl žalobce trvalý pobyt, čímž nelze v případě jeho návratu do provincie Ghazní vyloučit přímé a bezprostřední ohrožení žalobce vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu.
25. Z tohoto důvodu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že po jmenovaném nelze v současné době oprávněně požadovat, aby se vrátil do místa svého původního bydliště. Vzhledem k uvedenému závěru proto na dalších stranách odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí velmi podrobně zkoumal, zda žalobce má v případě svého návratu do vlasti možnost řešit svou situaci využitím vnitrostátní ochrany v jiných bezpečných částech země původu, přičemž na podkladě aktuálně shromážděných informací o zemi původu žalobce a posouzení individuální situace žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v konkrétním případě žalobce je tato možnost dána. Je na místě zdůraznit, že situaci žalobce posuzoval žalovaný striktně individuálně na základě skutečností předložených jím samým za přihlédnutí k aktuálním informacím o zemi původu.

26. Žalovaný zároveň nepopírá, jak i zdůraznil ve vydaném rozhodnutí, že některým lidem vracejícím se do Afghánistánu může hrozit a v mnoha případech pak též i hrozí reálné riziko pronásledování či vážné újmy z důvodů, které souvisí zejména s pokračujícím ozbrojeným konfliktem v zemi, nebo na základě porušování lidských práv, které nejsou přímo vyvolané konfliktem, případně z důvodů kombinující obě dvě příčiny. Toto však dle názoru správního orgánu není rozhodně případ jmenovaného. Jak žalovaný rovněž uvedl v odůvodnění správního rozhodnutí, nelze ani zpochybnit, že v Afghánistánu nadále dochází v některých lokalitách, byť jsou pod kontrolou vlády, k různým bezpečnostním incidentům, včetně v žalobě zdůrazňovaných sebevražedných atentátů.
27. Žalovaný je však nucen nadále setrvat na svém závěru, že v případě konfliktu probíhajícího v Afghánistánu nelze rozhodně hovořit jako o konfliktu celoplošně rozšířeném, v němž by míra svévolného násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu, dosahovala natolik vysoké úrovně, že by existovaly závažné důvody se domnívat, že by civilista byl v případě vrácení do vlasti vystaven – z pouhého důvodu své přítomnosti na území – reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení. Žalovaný na základě detailního zohlednění zpráv ze země původu dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že jde-li o hlavní město Kábul, není zde civilní obyvatelstvo ozbrojeným konfliktem, který v Afghánistánu na některých místech probíhá, permanentně ohroženo, není zde vystaveno ani svévolnému nerozlišujícímu násilí a obyvatelé Kábulu z města v masovém měřítku neprchají (přičemž se naopak navracejí, aby zde našli ochranu).
28. Žalovaný však nadále trvá na svém závěru, že v případě individuální situace žalobce prokázat, že by existovaly podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že by mohl být dotčený v případě návratu vystaven vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Pokud žalobce ve své žalobě výše uvedené závěry správního orgánu ohledně bezpečnostní situace v hlavním městě Kábulu zpochybňuje, pak správní orgán odkazuje na strany 9 a další odůvodnění vydaného rozhodnutí, na nichž správní orgán velmi podrobně rozebral, že pokud by jmenovaný nechtěl z jakéhokoli důvodu pobývat po svém návratu v Kábulu, má dle informací o zemi původu shromážděných správním orgánem nespornou možnost najít účinnou ochranu i v mnoha jiných částech Afghánistánu než v hlavním městě, např. v Mazár-e Šaríf.
29. Žalovaný má proto za to, že se při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

V. Řízení před krajským soudem

30. Krajský soud shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou, je přípustná a podaná včas. Krajský soud vyžádal od žalovaného správní spis a připojil také spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 56 Az 2/2017.

31. Ze **správního spisu** žalovaného krajský soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce pobývá na území České republiky od září 2008. Dne 30. 9. 2010 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2011, č. j. OAM-344/ZA-06-ZA12-2010 byla žalobci udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu a to na dobu 18 měsíců. Důvodem bylo, že žalovaný vyhodnotil politickou a zejména bezpečnostní situaci v Afghánistánu jako neuspokojivou, a to zejména s ohledem na narůstající počet útoků na civilisty a rozšiřování se přítomnosti Talibánu na jeho území. K datu 7. 1. 2009 byla situace v Afghánistánu považována za ozbrojený konflikt zasahující celé území, a proto nebylo možné vyloučit možnost nelidského či ponižujícího zacházení ze strany ozbrojených protivládních skupin. V případě žalobce tak bylo shledáno skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
32. Udělená doplňková ochrana byla následně opakovaně prodlužována o 24 měsíců rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. OAM-344/ZA-06-ZA09-PD1-2010 a ze dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-344/ZA-06-LE21-PD2-2010, naposledy s platností do 17. 8. 2016.
33. V řízení před vydáním prvotního rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany byl proveden pohovor k jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, ve kterém žalobce mimo jiné sdělil, že situace v Afghánistánu je velmi nebezpečná, zejména v místě jeho stálého bydliště, kde dosud žije jeho otec (Ghazní, město Jahory). Nedá se tam dostat, město je obklíčené Talibánem, otci vzhledem k jeho vysokému věku nic nehrozí. Připomněl, že on sám byl dvakrát Talibánem unesen. Přestěhovat se v rámci země nedá, nikde není práce. Často pobýval v Kábulu, ale pouze krátkodobě, bydlel zde před odjezdem. Zde se situace také zhoršila.
34. Žalovaný v dalším průběhu správního řízení shromáždil též nové zprávy o zemi původu, k nimž patří zejm. Výroční zpráva Amnesty International Afghánistán 2018, dále Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, Informace Valného shromáždění OSN Situace v Afghánistánu a její důsledky pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 3. 3. 2017. Dále je ve správním spisu založena zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie za rok 2016 ze dne 20. 7. 2017 a Výroční zpráva Freedom House- Svoboda ve světě 2018 (AFG) – leden 2018. Dále je ve spisu založena Informace OAMP z ledna 2018 (Bezpečnostní a politická situace v zemi) ze dne 4. 1. 2018 a Informace OAMP – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální situace, důvody a schémata vysídlení, dobrovolná repatriace, státní a nestátní asistence ze dne 1. 2. 2018, Informace ČTK o incidentech v provincii Ghazní ze dne 12. 4. 2018 a 13. 8. 2018 a Rozsudek ESLP ze dne 5. 7. 2016 – A.M. proti Nizozemí.
35. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, které se uskutečnilo dne 20. 7. 2020 za účasti zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, nebyl již po zahájení jednání přítomen ustanovený tlumočník. Zástupce žalobce zdůraznil, není reálné, aby se všichni navrátilci přestěhovali do Kábulu. Poukázal také na konkrétní bezpečnostní incident (přepadení nemocnice), k němuž došlo krátce po podání žaloby. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu, jakož i zrušující rozsudek a dal

- stranám možnost vyjádření ke zjištěnému skutkovému stavu. Zástupci stran neměli ke správnému spisu žádné připomínky. Soud dále zdůraznil, že je povinen přihlížet k čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, z čehož plyne povinnost soudu přihlédnout k případnému vývoji situace v zemi původu žalobce.
36. V rámci doplnění dokazování krajský soud neprováděl důkaz zprávami, které žalobce připojil jako přílohy k žalobě. Zástupce žalobce na to uvedl, že je třeba mít aktuální zprávu o situaci v Afghánistánu a navrhl, aby takovou zprávu vyžádal soud. Případně navrhl výslech svědka, který je schopen vypovídat o situaci v Afghánistánu. Kromě toho připomněl, že některé komunity v zemi původu jsou více ohroženy a některé méně, přičemž žalobce je údajně příslušníkem komunity, která je více ohrožena. Žalovaný nevzněl žádné návrhy na doplnění dokazování.
37. K dotazu krajského soudu, aby zástupce žalobce upřesnil tvrzení o individuálních rizicích žalobce v případě návratu do země původu, zástupce žalobce uvedl, že se jedná o příslušnost k určité náboženské skupině. Podle zástupce žalobce by soud měl vyžádat aktuální zprávu Amnesty International ve vztahu ke stavu věcí v provincii Kábul. Zástupce žalovaného poukázal na značný časový odstup napadeného rozhodnutí a projednání věci, nicméně nenavrhl žádné doplnění dokazování. Soud konfrontoval tvrzení zástupce žalobce s obsahem žaloby i protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jakož i protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 10. 2010.
38. Krajský soud dále provedl důkaz k otázce vývoje situace v Afghánistánu, a to konkrétně výňatek ze dvou zpráv EASO. Ze zprávy Afghánistán Key Socio-Economic Indicators (s. 14 – 15) vyplývá, že provincie Kábul je spádovým centrem pro migranty vnitřně přesídlené i navrátilce ze zahraničí, neboť je tu vyšší bezpečnost než v jiných oblastech Afghánistánu a větší možnost získání práce. Ze zprávy EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis – s. 28 - 29 (červen 2019) vyplývá, že provincie Kábul i samotné hlavní město Kábul patří z hlediska rozdělení území Afghánistánu k oblastem, kde je určitá míra rizika, nicméně nejde o oblast nerozlišujícího násilí ve smyslu čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, přičemž je třeba vyššího podílu individuálních faktorů na straně žadatele o azyl, aby bylo možno konstatovat nebezpečí vážné újmy v důsledku nerozlišujícího násilí.
39. Zástupce žalobce se k tomu vyjádřil tak, že jde o značně nekonkrétní informace, z nichž nevyplývá, že v Kábulu je bezpečno. Zástupce žalovaného poukázal na to, že dokumentovaný vývoj situace v Afghánistánu v roce 2019 (zprávy EASO) korespondují se zjištěními žalovaného před vydáním napadeného rozhodnutí. Krajský soud dále zamítl návrh žalobce na vyžádání blíže nekonkretizované zprávy Amnesty International k situaci v hlavním městě Kábulu.
40. Jelikož další důkazní návrhy nebyly předloženy, krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů přerušil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

41. Krajský soud v první řadě uvádí, že ve smyslu čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vycházel ze skutkového stavu rozhodného ke dni vydání svého rozsudku (tzv. ex nunc) a přihlížel tak k vývoji v zemi původu žalobce i po vydání napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že odstup mezi projednáním věci a vydáním napadeného rozhodnutí je poměrně značný.
42. Krajský soud také vycházel ze závěrů zrušujícího rozsudku, který žalovaného zavázal k novému posouzení situace v Afghánistánu z hlediska trvání potřeby doplňkové ochrany žalobce, přičemž zároveň poměrně jednoznačně konstatoval, že poměry v provincii Ghazní, odkud žalobce pochází, nejsou natolik bezpečné, aby se tam žalobce mohl vrátit. V tomto ohledu tedy nedošlo podle závazného právního názoru krajského soudu k natolik významné a trvalé změně poměrů, aby bylo možno zdůvodnit neprodloužení doplňkové ochrany.
43. Je třeba uvést i to, že žalovaný z tohoto názoru vycházel v nyní napadeném rozhodnutí a dovodil, že situace v provincii Ghazní se nezlepšila. Tato otázka tedy již nepředstavuje předmět sporu mezi stranami a soud se jí v předmětném řízení již dále nezabýval.
44. Podle názoru vtěleného v odůvodnění napadeného rozhodnutí je situace v Afghánistánu je složitá a proměnlivá, což znamená, že se liší oblast od oblasti (provincie od provincie). Klíčovým úsudkem pro přezkum napadeného rozhodnutí je tedy úvaha žalovaného o tom, že žalobce může využít tzv. vnitřního přesídlení do provincie Kábul (hlavního města Afghánistánu a okolí), která náleží k nejbezpečnějším místům v této zemi. Spornou otázkou tedy je, zda žalovaný mohl dospět na základě posouzení individuálních okolností příběhu žalobce v porovnání s informacemi plynoucími ze zpráv o zemi původu k odůvodněnému závěru, že žalobce může využít vnitřní ochrany a po případném návratu do Afghánistánu se přestěhovat do provincie Kábul či jinam, kde je bezpečněji než v provincii Ghazní (město Jahury).
45. Krajský soud v první řadě hodnotil argumentaci žalovaného z hlediska přezkoumatelnosti a dovodil, že v tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelné, podložené a dostatečně podrobné.
46. Ohledně samotné reálné uskutečnitelnosti vnitřního přesídlení krajský soud uvádí, že zprávy o zemi původu uvádí, že vysídlencům či vracejícím se migrantům (tzv. návratilcům) nejsou kladeny žádné administrativní překážky v cestování ve vnitrozemí Afghánistánu. Žalobce sám uvedl, že k provincii Kábul určitý vztah má, neboť tam opakovaně dříve pobýval. Konečně je třeba zdůraznit, že možnost vnitřního přesídlení připouští i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany (viz k tomu zejm. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2019, č.j. 2 Azs 124/2019 – 33).

47. Žalovaný hodnotil možnosti vnitřního přesídlení dostatečně a ani novější zprávy nejsou s těmito závěry v rozporu. Svou úvahu žalovaný nevztáhl pouze k provincii Kábul, ale podpůrně odkázal též na poměrně příznivé poměry i v jiných částech Afghánistánu, jako např. v Mazár-e Šarif, které je neoficiálním hlavním městem severního Afghánistánu, provincii Balch, Bamján, Dájkundí nebo Pandžšír.
48. Krajský soud sám k důkazu provedl výňatky ze dvou zpráv EASO: Afghánistán Key Socio-Economic Indicators a Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, z nichž plyne, že situace v provincii Kábul je sice také složitá, ale z hlediska bezpečnosti civilního obyvatelstva mnohem lepší, než je tomu kupř. v provincii Ghazní. Nelze tedy zjednodušeně konstatovat, že v provincii Kábul je bezpečno (jak činí žalovaný v napadeném rozhodnutí), ovšem z relativního pohledu je nepochybně doložitelným faktem, že jde o bezpečnější oblast pod kontrolou centrální vlády. I zde však dochází k občasným útokům Tálibanu a dalších protivládních teroristických sil, nicméně tyto útoky nemají charakter plošného ozbrojeného konfliktu. Rovněž tak možnosti získání zaměstnání a sociálních služeb jsou lepší než jinde, ovšem na druhé straně v důsledku určitého přelidnění této oblasti zde jsou problémy (viz zpráva EASO Afghanistan. Key Socio-Economic Indicators, s. 29 a násl. Krajský soud však neměl za to, že je třeba doplňovat dokazování o žalobcem navrhované zprávy, které byly buď staršího data (před vydáním prvotního rozhodnutí ve věci) anebo nebyly konkretizovány (zpráva Amnesty International), neboť by do věci nemohly vnést více světla.
49. Jak uvádí zpráva EASO: Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, klíčovým faktorem při zodpovězení otázky nebezpečí vážné újmy v důsledku nerozlišujícího násilí na civilním obyvatelstvu jsou právě konkrétní, jedinečné okolnosti na straně jednotlivce, které mohou zvýšit obecnou míru rizika danou stavem věcí na daném území právě a pouze ve vztahu k žadateli o azyl. Takovými důvody mohou být obecně příslušnost k určité sociální skupině, zejm. etnický původ žadatele o azyl, náboženské vyznání, jazyková příslušnost, ekonomické postavení, aktivita žadatele ve veřejném prostoru (v politice, náboženství atd.).
50. Z hlediska individuálních rizik nebylo ani v soudním řízení prokázáno, že by žalobce nemohl využít možnosti vnitřního přesídlení. Žalobce sám k tomu uvedl v zásadě tolik, že to po něm nelze „*spravedlivě požadovat*“, avšak nespecifikoval, proč tomu tak má být. K tomu směřoval svou snahu o zjištění relevantní rizik na straně žalobce i krajský soud, nicméně žalobce ani v soudním řízení blíže neobjasnil, proč by nemohl vnitřního přesídlení v Afghánistánu využít. Pokud zástupce žalobce při jednání hovořil o příslušnosti žalobce k určité – blíže neurčené - náboženské skupině, neopírala se tato tvrzení o skutečnosti uvedené žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, což soud ověřil i při jednání dne 20. 7. 2020.
51. K jednotlivým žalobním námitkám pak krajský soud uvádí následující.

52. K žalobcem namítanému nesplnění zákonných podmínek pro neprodloužení doplňkové ochrany krajský soud považuje za nutné poukázat na právní rámec institutu prodloužení doplňkové ochrany. Právní úprava institutu doplňkové ochrany je obsažena v zákoně o azylu, konkrétně v ustanovení § 14a (udělení doplňkové ochrany) a § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení doplňkové ochrany). Podle § 14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak „[z]a vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) **vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu**, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
53. Korespondující právní úprava obsažená v čl. 15 odst. 1 písm. c) kvalifikační směrnice uvádí, že „*vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.*“ Z výkladu tohoto ustanovení kvalifikační směrnice krajský soud připomíná, že je třeba odlišit tzv. obecné a individuální riziko hrozby nebezpečí vážné újmy žalobci v případě návratu do země původu. Jak uvádí příručka EASO k výkladu tohoto článku kvalifikační směrnice *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis* (přístupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>), je při výkladu podmínek pro udělení doplňkové ochrany třeba zachovat tzv. holistický přístup, tedy podrobné a komplexní vyhodnocení všech rozhodných skutečností a jejich souvztažností, které vytváří azylový příběh uprchlíka.
54. Podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu v rozhodném znění platí, že „*Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*“

55. K výkladu právního rámce prodloužení doplňkové ochrany krajský soud uvádí, že jeho konstrukce je založena na klauzuli rebus sic stantibus, tedy změny rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změní do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odstavce 1 přihlížejí členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.*“ Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě interpretovat tak, že trvalí-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu.
56. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí nešel cestou prokazování změny poměrů v místě bydliště žalobce, ale zabýval se alternativou jeho možného vnitřního přesídlení. Podle názoru krajského soudu mu v tom v zásadě platná právní úprava nebrání, neboť doplňková ochrana je založena na principu dočasnosti poskytnutí ochrany cizinci s perspektivou návratu do země původu v případě, že mu nebude hrozit riziko ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný navíc založil svá předcházející rozhodnutí o přiznání doplňkové ochrany výlučně na hodnocení obecného rizika v Afghánistánu, nikoliv však na hodnocení individuálních rizik. V případě žalobce je třeba podotknout, že čerpal výhod doplňkové ochrany již od roku 2011, tedy dostatečně dlouhou dobu na to, aby bylo možno usuzovat, že pokud mu v zemi původu hypoteticky mělo hrozit nějaké konkrétní nebezpečí (v jeho případě kupř. opětovný únos ze strany Tálibánu či jiné ozbrojené skupiny), tak již nebezpečí ze strany stejných osob není pravděpodobné, neboť se na žalobce v zemi původu „již zapomnělo.“ Jak už krajský soud výše vysvětlil, žalobce žádné konkrétní individuální rizikové faktory týkající se svého začlenění do afghánské společnosti netvrdil.
57. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť v rámci hodnocení existence podmínek § 14a zákona o azylu je třeba hodnotit možnost využití vnitřní ochrany (srov. dikci „nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu“), což žalovaný nyní v napadeném rozhodnutí učinil, a to na základě přezkoumatelné, logické a zdůvodněné úvahy. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, „sou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61 (přístupné na www.nssoud.cz)).

58. Co se týká žalobcem namítané judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně zejm. usnesení ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017-22, kde se jednalo o nepřijatelnou kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu, krajský soud k tomu podotýká, že předmětná kauza se týkala odnětí (nikoliv neprodloužení) doplňkové ochrany. Dále je třeba dodat, že tehdy zdejší soud posuzoval poměry v Afghánistánu v období let 2016 – 2017 a Nejvyšší správní soud svým usnesením pouze uzavřel, že důvody kasační stížnosti nepřesahují vlastní zájem stěžovatele. Odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č.j. 7 Azs 74/2018 – 48, bylo vydáno v předmětné věci žalobce (byla jím odmítnuta kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku). Na rozdíl od žalobce krajský soud nesdílí závěr, že napadené rozhodnutí je založeno na svévoli či libovůli, neboť se pohybuje v mantinelech závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku.
59. Žalobce dále namítal, že násilí v Afghánistánu, které je podle jeho názoru natolik rozšířené, intenzivní a frekventované, že nelze vyloučit existenci vážného ohrožení života ani v jiných oblastech než je provincie Ghazní, pročez po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby se přesídlil do jiné části Afghánistánu. K tomu krajský soud uvádí, že těmito tvrzeními se zabýval ve světle provedených důkazů aktuálnější zprávou EASO Afghánistán: Country Guidance z léta 2019, která tomuto názoru žalobce nenasvědčuje, neboť rozlišuje různé oblasti Afghánistánu s různou mírou intenzity konfliktu, resp. nebezpečí tzv. nerozlišujícího násilí. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že v Afghánistánu rozhodně není obecně zcela bezpečno a nelze tuto zemi srovnávat se situací v zemích západní Evropy či s USA, jak to žalovaný poněkud nepřiléhavě učinil, nelze na druhé straně tvrdit, že míra nebezpečí (rizika) je ve všech oblastech této země stejná, takže by vnitřní přesídlení nebylo možné. Žalobce pak nepředestřel žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že nemůže nebo z povahy věci není ochoten této možnosti využít.
60. Jakkoliv ve shodě se žalobcem krajský soud připomíná, že není primárně podstatné, kolik navrátilců se vrací zpět do Afghánistánu z Evropy (viz k tomu citované usnesení NSS ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017 – 22), zároveň krajský soud zdůrazňuje, že samotný migrační tok je okolností, kterou lze nepochybně v rámci hodnocení situace v zemi původu zohlednit. Není však okolností klíčovou pro posouzení míry nerozlišujícího násilí ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. c) kvalifikační směrnice.
61. Pokud se týká špatné humanitární situace v Kábulu a souvisejícího hodnocení podmínek, za nichž by žalobce absolvoval vnitřní přesídlení, tu krajský soud poukazuje na to, že žalovaný se zabýval hodnocením zranitelnosti žalobce a dospěl k závěru, že není zranitelnou osobou. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že logicky žalobce nevyžaduje vyšší míru ochrany. Lze předpokládat, že jako osamělý mladý muž, který netrpí žádnými významnějšími zdravotními problémy, si v zemi svého původu dokáže poradit i poněkud nepříznivějšími podmínkami.

62. Žalovaný se dostatečně zabýval i otázkou, zda je pravděpodobné, že se žalobce v případě svého návratu do země původu stane terčem případného naverbování ze strany Talibánu či ISIS. K tomu krajský soud podotýká, že jakkoliv žalobce v rámci svého azylového příběhu tvrdil, že byl dvakrát unesen Talibánem, neuvedl nikde ani pravděpodobný důvod, proč k tomu došlo. Samotný únos tedy nemusí být nezbytně nutným signálem snahy Talibánu o naverbování žalobce, nota bene je třeba znovu zdůraznit i značný časový odstup těchto událostí, které žalobce podle svých tvrzení prožil.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

63. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
64. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.
65. O náhradě nákladů ustanoveného tlumočníka Mgr. Farida Alizeye rozhodl krajský soud následovně. Jelikož ustanovený tlumočník se dostavil k jednání soudu nařízenému ve věci na den 20. 7. 2020, nicméně žalobce se k jednání nedostavil, nebyla dána potřeba tlumočení. Ustanovenému tlumočníku je však třeba poskytnout náhradu cestovních nákladů a také náhradu ušlé mzdy. Tlumočník doložil vyúčtování, v němž osvědčení k registraci k dani z přidané hodnoty, osvědčení o registraci vozidla VW Passat RZ 1TE5069 a kopii daňového přiznání za rok 2019.
66. Jelikož ustanovený tlumočník byl přítomen pouze do zahájení jednání ve věci, nepřísluší mu požadovaná odměna za jednu hodinu tlumočení, kterou si uplatnil.
67. Ohledně náhrady ušlé mzdy je třeba vycházet z částky 283 782 (ř. 37 předloženého daňového přiznání za zdaňovací období roku 2019) a tuto podělit fondem pracovní doby za rok 2019, který činil v tomto roce 2008 hodin. Výsledná sazba za hodinovou mzdu tak činí po zaokrouhlení částku 141,30 Kč. Ustanovený tlumočník si uplatnil náhradu ušlé mzdy za 4 hodiny času strávené cestou z jeho sídla k soudu a zpět, což znamená, že mu náleží náhrada ušlé mzdy ve výši 565,20 Kč. Celkem tedy náleží na náhradě ušlé mzdy tlumočnickovi částka 565,20 Kč.
68. Při výpočtu náhrady cestovného ustanoveného tlumočníka vycházel krajský soud z nezbytnosti jeho cesty k soudu automobilem, kterou dostatečně soudu oznámil. Dále krajský soud postupoval při výpočtu náhrady ve smyslu ustanovení vyhlášky č. 358/2019 Sb. a započítal amortizaci vozidla X RZ X ve výši 714 Kč na cestu Ostrava – Brno (4,20 Kč krát 170 km) a za ujetou vzdálenost přiznal soud náhradu za spotřebu pohonných hmot ve výši 227 Kč (viz § 4 písm. c) cit. vyhlášky – cena

litru nafty ve výši 31,80 Kč s průměrnou spotřebou dle technického průkazu 4,2 l nafty na 100 km, tedy 7,14 l spotřebované nafty na vzdálenost Ostrava - Brno). Na náhradě cestovného tedy náleží částka 941 Kč za jednu cestu, což činí za cestu tam i zpět částku 1882 Kč.

69. Celkem přísluší ustanovenému tlumočnickovi na náhradě výdajů částka 2447,20 Kč, kterou krajský soud zvýšil o částku připadající na daň z přidané hodnoty (21%), již je ustanovený tlumočnick plátcem. Výsledná přiznaná částka náhrady výdajů činí 2961 Kč a bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. července 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.